

Alice în Țara Minunilor

Era o după-amiază caldă de vară, iar Alice ieși la plimbare pe malul râului, împreună cu sora ei. Se întinseră la umbra unui copac și începură să citească o poveste, care pe Alice o cam plictisea.

„Unde o fi ducând râul ăsta?“ se întrebă ea. „Și peștișorii care locuiesc în el, oare sunt fericiți?“

Trei rațe care se lăsau purtate de apă îi atraseră atenția fetei, întrerupându-i gândurile. Alice privi apoi spre pajiște și i se păru că verdele nu se sfârșea nicăieri. Deodată, apărură lângă ea un iepure alb, îmbrăcat foarte elegant, cu vestă și pălărie. Urecheatul părea foarte grăbit și scotea din când în când un ceas din vestă, legat cu un lanț aurit.

– Vai de mine! Am întârziat, am întârziat! bombăni el.

Fără să mai stea pe gânduri, Alice se ridică și porni pe urmele animalului neobișnuit. Trecură de pajiște, merseră o bucată de drum prin pădure, apoi iepurele dispăru într-o scorbură uriașă.

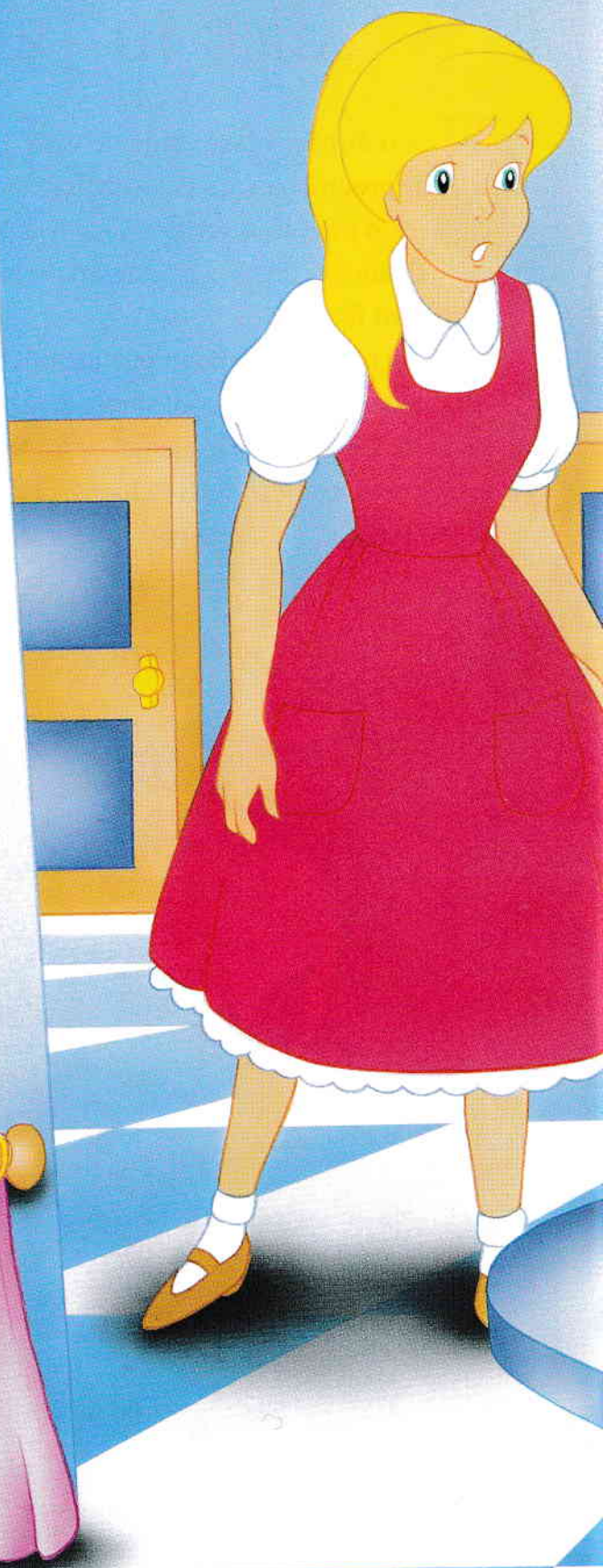
Alice se strecură după el în scorbură și se pomeni pe neașteptate, în cădere, într-o fântână foarte adâncă.

Simți că o cuprinde amețeala, apoi avu impresia că în jurul ei se învârteau și se răsuceau sticlute în mii de culori.

În cele din urmă, Alice ajunse jos, într-o încăpere luminată de niște candelabre uriașe. Podeaua, lucioasă ca o oglindă, reflecta strălucirile miilor de luminițe din candelabre.

În încăpere se mai aflau o măsuță de sticlă și o mulțime de uși, dar toate erau închise. „Și acum ce mă fac?” se întrebă Alice în sinea ei.

În spatele unei draperii, fata zări o ușiță foarte mică, dar pe care nu reuși s-o deschidă. Alice se aplecă să se uite pe gaura cheii și văzu că dincolo de ușiță se întindea o minunăție de grădină cu pajiști, copaci, râuri și podețe.

„Vai, cât de mult mi-ar plăcea să ajung în grădina aceea!” se gândi Alice.
„Dar ușa e închisă cu cheia și, pe deasupra, eu sunt prea mare ca să trec prin ea.”

Își îndreptă apoi privirea spre măsuta din sticlă, pe care abia atunci observă că era așezată o cutiuță. Înăuntru se aflau o cheiță și o sticlă pe care scria:
„BEA-MĂ!”

Cheița probabil că deschidea micuța ușă, dar sticlă? Alice o răsuci pe toate părțile, citi și reciti biletul care o îndemna să bea, așa că, până la urmă, se hotărî să ia o înghițitură.

